

КОГДА НОВОСЕЛЬЕ НЕ В РАДОСТЬ

Записала Ольга ЖАРИНА.

ДУШУ НА КВАРТИРУ? МЕНЯЮ.

Сергей МАЛИНОВСКИЙ,
БелаПАН

● ДЕЛОВОЙ МИНСК

Беларусь в притоке ино-

ТУМАН НА ПУТИ ИНОСТРАННОГО КАПИТАЛА

ыхода Закона об иностранных инвестициях ситуация в это

12

● СУСТРЭЧА ПА ВАШАЙ ПРОСЬБЕ

партійним керівництвом заглядаю у бухгалтерську книгу. Разруй усіх господарів, які не платять податків! Завжди плати податки!

ПАРЛАМЕНТ МЕНЯЕТ, аПАРТаменты

Фото Марата ВРУБЛЕВСКОГО.

ЗА РАДЯЦЫЮ «БЯРУЦА» ЯПОНЦЫ

Віктар КОТАЎ
кар. БелТА

ПОКА СУА ДА ДЕЛО

Управляющий трестом «Гор-
дормеханизация» И. Гуринович

Материалы на возмещение

средства, совершившего наезд

ЭФОННАЯ

— Так. Управління капітальною будаўніцтва (УКБ) гарвы-

жыллѣ і выкінуць з плана і не будаваць прадпрыемствы бу-

ліваецца, што сувязь ідзе на

СТРАНЦЫ УДИВЛЯЮТСЯ...

ны (Чехо-Слова-

— В Польше приватизация шла двумя путями. Первое, то, что покупали люди, то

Повышение цен в Польше началось с 80-х годов в ре-

я чехо-словацкое
ввело налоги (20
вывоз товаров за границу.
Также торговля нашей правитель-
ства, о собственности не ясны, не упорядочены. К

№ п/п	Наименование	Единица измерения	Количество	Стоимость
1	2	3	4	5

РАЗМОВА

заць, зноў жа ў станцыі, кабельнай прадукцыі, гэтых развіцця тэлефон
: «А дзе вы бы- міжстанцыённых злучаючых сувязі можна зразумець,

дівка, ми розві-
ли станції за

НАША ДАВЕДКА.

МІТУСНЯ ВАКОЛ «БАЦЬКОЎСКОЙ ХАТЫ»

«ДОБРЫ ВЕЧАР»

КАНФЛІКТНАЯ СІТУАЦЫЯ

ЛІСТ
У АДКАЗ

У газеце «Добры вечар» ад 18 сакавіка гэтага года быў апублікаваны «Адкрыты ліст», які падпісалі вялікі павананцы і знакамцы дзяцей культуры Беларусі. Яны выказалі занепакоенасць канфліктнай пазіцыяй Саюза мастакоў рэспублікі і пазіцыяй Алег Андрэвіча на чале Беларускага мастацкага саюза.

Сітуацыя ў гэтым тым, што Алег Андрэвіч не жадае пакінуць майстэрню бацькі і перасяліцца ў звычайную кватэру, каб даць магчымасць наладзіць у гэтым доме Музей сучаснай беларускай скульптуры.

Не вельмі прыемна выносіць смецце з хаты, публічна раскідваць усе самайяныя «нягодныя» вядомых асоб, але ўжо калі з пасрэднай судовай справы «вельмі» палітычны прэцэдэнт, называючы яго «гананнімі на Алега Бембеля, вядомымі з яго творчай і грамадскай дзейнасцю», «спробай выгнаць яго з бацькавай хаты», выкарыстоўваючы пры гэтым сродкі масавай інфармацыі, то мы павінны аканфіраваць, называючы ўсё сваімі імёнамі.

Перш за ўсё ўдакладнім. Грамадзянскае іскуства скульптура Бураліна супраць пазіцыі Бембеля ўвогуле не існуе. Суд ужо працягнуў свае справы і даўшы даклад членам саюза судовых іскаў, якія распавядаюць захаванню гісторыі атрымання кватэры сям'ёй Бембеляў.

А па-другое, майстэрня па вуліцы Я. Коласа, 29а павананца Андрэя Бембеля не з'яўляецца для яго сына Алега (38-га года нараджэння) «бацькавай хатой», у якой ён нарадзіўся і пражыў амаль усе жыццё, бо пабудавана была ў 1971 годзе.

Але ж усё па чарзе.

Майстэрня, пра якую ідзе спрэчка, была дадана Андрэю Бембелю ў пажыццёвае карыстанне замест знесенай майстэрні па вуліцы Белямурскай, 42. Адначасова ўсім членам яго сям'і былі выдзелены асобныя кватэры, у тым ліку і сям'і сына Алега, бо жылым памяшканнем знесеная майстэрня (дарэчы) не з'яўлялася.

Як выключэнне, у 1980 годзе гарвыканкам дазволіў Андрэю Бембелю прапісаць у майстэрні па вуліцы Я. Коласа, 29а, бо ён там фактычна жыў, а яго кватэра была перафарміравана на сына Алега з яго ўжо другой сям'ёй.

У «бацькавай хатэ» Алег Андрэвіч з'явіўся і прапісаўся толькі ў 1986 годзе, калі развітаўся з другой жонкай і пакінуў ёй кватэру, які і перайшоў.

У тым жа годзе памёр Андрэй Ануфрыевіч. Яго жонка далі кватэру. Была спроба выдзяліць праз суд сына, бо пры прапісцы ў майстэрню было зроблена парашэнне: «Алега прапісалі ў нежылы дом, пася-

ліўся ён у службовым памяшканні майстэрні. Таму Алег Андрэвіч нават не быў унесены ў дамовую кнігу. Такім чынам раўны суд спрабаваў выдзяліць кватэру, але Вярхоўны Суд рашэнне яго адхіліў.

У 1989 годзе было вырашана наладзіць у майстэрні Музей беларускай сучаснай скульптуры. Саюз мастакоў выкупіў для гэтага ў яго майстэрню і інштуту, у якога майстэрня была на балансе, і ўзяў на свой баланс. Для Алега Андрэвіча Саюз мастакоў купіў двухпакатую кааператывную кватэру, паклапаціўшы і аб яго трыццаці жонцы, адарыўшы і яе аднапакатую. Дарэчы, Бембеляў-сын гэтую на паверху, нават напісаў распіску аб згодзе перадаць у купленую для яго кватэру. Але засяліў туды...

данку Таццяну з сям'ёй, якая на той момант была забяспечана жыллем. Таму, што гэта было зроблена да ўсяго ў не ўстаноўленым законам парадку, народны суд Савецкага раёна і кааператыв № 518, якому належала кватэра, прымуціў сям'ю Таццяну пакінуць бацькаву двухпакатую, пасля чаго і яна пераехала ў майстэрню дзеда.

Вось амаль што ўвесь сказ пра «гананні» на пазіцыі. Ці не прадаў, няварта знамяціта імя гісторыі? Нават сорамна за тых, хто падпісаў «Адкрыты ліст». Кідаецца ў вочы, што няма сярэд іх палітыкаў і вучняў народнага мастацтва, затое ёсць яны пад зваротам Саюза мастакоў у суд. Упэўнены, не зможы аўтары ліста з даволі прымітыўнай сутнасцю справы. Але ж, мяркуючы, камусьці такое фабрыкаванне выгада. А час чыперашні пасуе гэтак.

Ужо год ідзе падрыхтоўка да стварэння памятнага музея. Плануецца рэстаўрацыя майстэрні, прыстасаванне яе пад будучыя экспазіцыі. Будзе захаваны і мемарыяльны пакой народнага мастака Беларусі Андрэя Бембеля. Яго сям'я шмат разоў прапанавала дапамагчы ў зборы матэрыялаў для гэтага, але ён не ўзяўся за пачатковую справу, нават, можна сказаць, перашкоджаў ёй. Музей, можна лічыць, працуе з красавіка 1991 года. Загадчыца музея І. Мятліцкая і супрацоўніца музея — дачка А. А. Бембеля К. А. Бембеля займаюцца падрыхтоўкай матэрыялаў, картэжкі, архіўныя даныя для будучай работы музея.

Спадыёмся, чыпер добра відаць, што ніколі не былі абданы ўвагай і клопамі нівідзі, нават часова, член сям'і Бембеляў. Хоць можа пахваліцца такой раскошай у забеспячэнні кватэраў! Шмат хто з тэлевізійных мастакоў, скульптураў жыве ў напачатковых жытэльвых умовах, не кажучы пра іншых жыхароў сталіцы.

Дзік хто калімуціць веда, хвароўчыя толкі за ўласнае! За выскілі словамі «Адкрытага ліста» — не памяць і боль пра бацькоўскае, а ўяўна спекуляванне ім.

А. АРЦІМОВІЧ, старшыня мастацка-скульптурнага савета, ачуні і паліцыя (Андрэй Бембеля);
А. БАРАЗЕНКА, старшыня бюро секцыі скульптуры;
М. БАКУМЕНКА, скульптар;
Г. БУРАЛІН, старшыня праўлення СМ Беларусі;
Г. ГАРАВАЯ, скульптар;
В. ЗАНКОВІЧ, скульптар, лаўрэат Ленінскай прэміі, старшыня мемарыяльнай камісіі па ўшанаванні памяці народнага мастака Беларусі А. А. Бембеля;
І. МІСКО, скульптар, лаўрэат Дзяржаўнай прэміі СССР, заслужаны дзеяч мастацтваў Беларусі;
У. СТАЛЬМАХОЎ, народны мастак Беларусі і іншыя (усёго 25 подпісаў).

ПОРТРЕТ НА ФОНЕ ИСТОРИИ

Сын бобрыйского ремесленника получил хорошее гимназическое, а потом и высшее образование. Иосиф учился в Швейцарии — в 1914 г. окончил Бернский университет, потом работал в библиотеках. С 1918 по 1921 годы был заведующим Бобрыйской городской библиотеки, сделав немало для пополнения ее книжного фонда, организации библиотечного дела в уездном городе.

Из Бобрыйска Симановского перевели на работу в Минск. Когда правительство приняло решение о создании республиканской библиотеки, и встал вопрос о ее директоре, все сошлось на кандидатуре Иосифа Бенциановича. Доводы в его пользу были более чем убедительные — хорошо образованный человек, деловой, энергичный, знает библиотечное дело, получил отличное библиотечное образование, не один год успешно трудился, знает, с чего надо начинать работу в новой библиотеке.

...День 15 сентября 1922 года был самым памятным, счастливым в долгой жизни Симановского (Иосиф Бенцианович скончался в 75-летнем возрасте 8 октября 1967 года). Ему довелось принять участие в торжественном открытии первой государственной библиотеки в Беларуси, стать первым директором. Он знал, что будет нелегко, но работы не боялся. Еще не было у республиканской библиотеки свое-

«ПЕРВЫЙ ДИРЕКТОР»

Так называли Иосифа Бенциановича Симановского, 100-летнюю годовщину со дня рождения которого 24 апреля 1992 года отметили сотрудники Государственной библиотеки Республики Беларусь.

Здания (нынешнее здание библиотеки на Красноармейской улице было открыто в 1934 г.), а Симановский со своими единомышленниками стал собирать для только что организованного отдела белорусской литературы и библиографии ценные и редкие издания: изданное в 1917-19 гг. в Праге «Библию» Ф. Скорины, «Евангелие утешительное» И. Федорова и П. Мстиславца, «Азбуку» В. Ф. Бурцева, «Арифметику» Л. Магницкого, «Грамматику» М. Смотрицкого, некоторые другие книги. Именно Симановский стал инициатором сохранения в отделе личных собраний книг Е. Ф. Карского, Н. Я. Грота, В. И. Пичеты, Н. А. Янчука, других известных белорусских ученых, которые издавались с начала 19-го века, произведений В. Дунина-Марцинкевича, Ф. Богусевича, М. Богдановича, первых изданий Я. Купалы и Якуба Коласа, других белорусских поэтов, прозаиков.

Сегодня можно, не боясь преувеличения, сказать, что И. Б. Симановский (он был директором Государственной библиотеки в 1922—1937 и в 1944—1961 гг.) сделал все, что было в его силах, чтобы фонд республиканской библиотеки возрастал год от года: теперь в Государственной библиотеке Республики Беларусь на хранении находится семь миллионов книг, брошюр, журналов, газет.

Многолетняя плодотворная работа Симановского на посту директора еще в 30-е годы была отмечена высшей белорусской наградой — в числе первых Иосифа Бенциановича наградили орденом Трудового Красного Знамени БССР. Позже он был удостоен и орденом ордена Трудового Красного Знамени.

Биография Симановского богата примерами, которые свидетельствуют о его организаторских способностях и неутомимом поиске. Например, с 1937 года ему довелось немало

потрудиться, чтобы создать научную медицинскую библиотеку БССР, которая была открыта в 1940 г. Заложившие Иосифом Бенциановичем основы и принципы ее деятельности и сегодня широко используются в работе Республиканской научно-медицинской библиотеки Минздрава Республики Беларусь.

После освобождения Минска от гитлеровских фашистов в 1944 году Симановский не только работал директором Государственной библиотеки БССР им. В. И. Ленина, но вел преподавательскую работу в Минском педагогическом институте им. М. Горького, выпустил несколько работ по теории и методике библиотечного дела, перевел произведения Г. Гейне и А. Микецкого на белорусский язык. За плодотворную многолетнюю работу в 1957 году Симановскому Иосифу Бенциановичу было присвоено почетное звание «Заслуженный деятель культуры БССР».

И. Б. Симановский оставил о себе добрую память у всех, кто с ним работал, кто его знал. Он сделал многое для сохранения книжного богатства, культурного наследия белорусского народа. И пусть эта заметка будет данью уважения человеку, чья столетняя годовщина со дня рождения вписана в календарь истории.

Николай СОЛОВЬЕВ.

ФАКТ

ВИДЫ НА
«ОСТАНКИНО»

СЛУХИ о том, что в самое ближайшее время в Беларусь не будет транслироваться первый канал телевидения «Останкино», оказываются, вовсе не беспочвенными. Во всяком случае, судьба первой программы Центрального телевидения пока неясна. Руководители телерадиокомпаний, радиовещательных и телевизионных служб Беларуси, Украины, России, Туркменистана и Казахстана на состоявшемся в Минске рабочем совещании пока не могут ответить на вопрос: сохранится ли единое информационное пространство? Будет ли первая программа телевидения «Останкино» состоянием владения «то-дубых экранов» всех стран СНГ? И если да, то как в сложившейся обстановке будут решаться ортопротезы, по каким критериям будут производиться финансовые расчеты?

Как сказал корреспонденту БЕЛТА председатель Государственного комитета по телевидению и радиовещанию Республики Беларусь Александр Столяров, подписание каких-либо документов на этой встрече не предусматривалось. Однако мы должны были поставить точки над «i». Как известно, в самое ближайшее время в столице Казахстана Алма-Ате состоится встреча руководителей информационных служб бывших республик бывшего Советского Союза, где и будет решена судьба первого канала телевидения «Останкино». Потому крайне необходимо определиться уже сегодня, занять позицию друг друга по данному вопросу. А. Столяров отметил, что инициатива казахских коллег — создать на базе первого канала телевидения единый межгосударственный информационный канал — была одобрена участниками совещания. Однако сказать, что она будет принята на совещании в Алма-Ате, пока очень трудно.

СПОНСАР — УНИВЕРМАГ «БЕЛАРУСЬ»

ФАКТ И КОММЕНТАРИЙ

ФЕСТИВАЛЬ НАДЕЖД

«Апрель породавал нас очередными лауреатами фестивалей. Причем, количество не повлияло на качество — каждый из них внес в культурную жизнь республики живую струю. Но самое главное, что, пожалуй, впервые такое огромное внимание было уделено только начинающим свой творческий путь юным дарованиям и молодым деятелям искусства. Особенно в этом плане отличился известный своим новаторством фестиваль «Минская весна-92», получивший в этом году еще одно название — «Новые имена».

Одним из самых ярких событий фестиваля стали выступления юных «звезд» четырнадцатилетнего — виолончелиста из Минского музыкального лицея при Белгосконсерватории Коли Гимельдинца и его ровесницы из Харьковской консерватории Лены Колесниченко. Они являются стипендиатами Международного росий-

ского фонда культуры, награждены золотыми медалями Папы Римского. Открытием для белорусского слушателя стал ученик седьмого класса Центральной музыкальной школы при Московской консерватории Алексей Набулин, выступивший с сольным фортепианным концертом.

Настоящим украшением «Минской весны» стал, безусловно, и гала-концерт лауреатов Первого международного фестиваля хореографического искусства «Я люблю балет», проходившего в эти же дни в Минске. Отдельные программы были представлены победителями недавно завершившегося в Москве Первого Международного конкурса юных пианистов имени Ф. Шопена. Целое созвездие новых имен представили Минский музыкальный лицей и Белгосконсерватория, при которой он создан. Интересно показали себя молодые та-

лантливые вокалисты Белорусского ГАБТ Ирена Журко и Григорий Попичук.

Много было в те дни и встреч с уже известными исполнителями и зрелищными мастерами. По традиции в рамках «Минской весны» состоялось немало премьер. Свои новые камерно-инструментальные произведения предложили белорусские композиторы и их коллеги из Санкт-Петербурга. В несколько неожиданным для себя качестве предстал перед слушателями Василий Равичкин, творческим экспериментом — электронным «Симфоническим оркестром». Как всегда, на фестивале приезжало много зарубежных музыкантов, которые плодотворно сотрудничают с белорусскими мастерами сцены.

Виктор КУКЛОВ, корр. БЕЛТА.

РОЗНЫЯ
РОЗНАСЦІЯК ЗМАГАЦА
З ТУМАНАМ

Рылі. У Расіі знойдзены эфектыўны метад барацьбы з туманамі, які можа быць з поспехам выкарыстаны авіяслужбамі Італіі і іншых краін. Да такога вываду прыйшлі ўдзельнікі навуковага «сімпозіума», які праходзіў у Турynie, арганізаванага Італьянскай асацыяцыяй «Тэхнаграф» сумесна з сусветнай міжэрапейскай арганізацыяй.

Дырэктар Маскоўскага інстытута праблем клімату і экалогіі Зямлі прафесар Юрый Ізраэль расказаў аб вопыце, набутым у краінах СНД па барацьбе з туманамі.

РАСЦЕ НАСЕЛЬНІЦТВА

АТАВА. 27 296 859 чалавек — такім было насельніцтва Канады 4 чэрвеня мінулага года, калі праводзіўся ўсеагульны перапіс. Статыстычнае бюро апублікавала яго першыя вынікі, якія паказваюць, што за апошнія пяць гадоў колькасць жыхароў гэтай краіны павялічылася на 7,9 працента, а з 1951 года — падавоілася.

ПРАЕКТ «АРХОН»

УЛАН-БАТАР. Урад Манголіі зацвердзіў праект «Архон», паведамляе газета «Ардын Эрх». Гэта зямля магла б застацца незабудаванай, калі б размова ў ёй не ішла аб старажытнай мангольскай сталіцы Хархарыне, або, па іншых крыніцах, славетным у свой час Каракаруме.

Праграма рэстаўрацыі і экалагічных работ, распрацаваная спецыялістамі Міністэрства нацыянальнага развіцця, Камітэта па развіццю культуры і мастацтва пры мангольскім ўрадзе і Міністэрства будаўніцтва і горадабудаванняў, прадува глядзячы на гэты комплекс работ, накіраваных на аднаўленне гістарычных славутасцей сталіцы ажыццяўлення цэнтры легендарнага караважнага шляху старажытнасці. Яна разлічана на перыяд да 2005 года, пасля чаго вядомая цэпць толькі дэспічальна назва Хархарына ўвайдзе ў агульную турыстычную карту свету.

Менавіта такую мзту мае на ўвазе праект, які атрымаў імя рэкі Архон, што працякае тут, аднаго з асноўных прытокаў Селенгі, які ўпадае, у сваю чаргу, у Байкал. Разшмэн урада ўтварэнні спецыяльнага цэнтру па рэалізацыі прынятай праграмы адрэзання Хархарына-Каракарума.

ПРА ТЭЛЕФОН

рымліваецца так, што нашы заканадаўчыя органы прымаюць паставы аб ілгатах, а за чый кошт гэты павінен рабіцца?

— Ва ўсім свеце за кошт дзяржавы або таго, хто іх устанавіў...

— Я магу сказаць, што на гэты год нам дадлі 430 тысяч рублёў у лік пагадзіннага затрат на ўстаноўку тэлефонаў інвалідам і ўдзельнікам ваіны, а мы за першы квартал ужо затрацілі 380 тысяч. І больш нам не абяцалі. Мы разумеем, што робім добрую справу, але што будзе кампенсавана нам новыя затраты?

НАША ДАВЕДКА. На сённяшні дзень згодна з Правіламі карыстання гарадской тэлефоннай сувяззю дзевяць тэлефонных грамадзян маюць ілгаты на тэлефонны ўзровень, але калі ёсць пункты здабывае расшчэрпаваць, абсалюта дзевяці, то ўсяго атрымаецца іх каля дзясяці тысяч.

— Іван Браніслававіч, вы не раз упаміналі пра грошы, дзякадзень, пра іх неадход. Ці азначае гэта, што тарыфы неўзабаве зноў будуць пераглядацца?

— Ну, калі мы загаларылі пра тарыфы, то, на мой погляд, незатэснова было б не павышаць установачную плату ў далейшым, а павялічыць абаненцкую. Ва ўсіх сталіцах былога Саюза мінімальна яна складае 20—30 рублёў у месяц, а ёсць нават на 70. Я не хачу, каб з нашых людзей бралі шмат, але 30 рублёў для Мінска за карыстан-

ня тэлефонам — самая атыпнальная плата. На сённяшні дзень, па сённяшніх цэнах. Нам не патрэбны лішнія грошы, але тыя, якія неабходны для развіцця і эксплуатацыі тэлефоннай сеткі, трэба браць.

— У свой час вельмі жаваа абмяркоўвалася тама пагадзінная плата за кожны тэлефонны звязок.

— Так. Гэтую работу мы праводзім. На сённяшні дзень такім абсталяваннем аснашчана 220 тысяч нумароў. Работа працягваецца, і я лічу, што такі падыход правільны. Так практыкуюцца ва ўсім свеце, апрама нас ды пацы афрыканскіх краін.

Калі будзе пагадзінны ўлік, ніхто не будзе гаварыць па 20—30 мінут, а лаякацца і дэкладна. Эршты, зменшыцца і нагрузка на тэлефонныя станцыі, працэсы будзе дэзавіцца, калі кожны будзе ведаць, што гэта «бязгучы» яго грошы.

— Дык калі ж нам чакаць гэтага новаўвядзення?

— Думам, у наступным годзе. — А чыпер нашымі нашых чытачоў. Мы паспрабавалі іх згрупаваць — так, напэўна, будзе працягвацца адзавіцца. Калі сфармуліраваць прыкладна так: жыў у адным раёне горада — меў тэлефон, памянў кватэру, дзе раней таксама быў тэлефон, але ва ўстаноўцы чалавеку адмоўлі...

карыстання гарадской тэлефоннай сувяззю дзевяці тысяч нумароў.

Напрыклад. Пры абмене кватэрамі або пераездзе грамадзян, якіх з'яўляюцца абанентамі тэлефонных сетак, у тэлефоннае кватэру праправадзіцца сувязь робіцца пераходнае тэлефона. Пры пераездзе ў тэлефоннае кватэру аднаго з членаў сям'і абанента тэлефон перафарміравана на яго імя ў тым выпадку, калі ў доме адсутнічаюць не задаволеныя заявы пазачаргавых. Словам, сітуацыя вельмі многа, выпадкі розныя.

— А вось калісьці мы пільмі ад жыхароў дома № 2 па вуліцы Стаўпавая. Усе яны, дарэчы, маюць ілгаты. Звартаўся гэтыя людзі і да начальніка Заводскага цэха, аднак яго адказ іх не задавоў.

— Што я магу адказаць? Толькі тое ж, што і начальнік Заводскага цэха: мы зможам задавоўваць іх заявы толькі калі будзе ўведзена ў строй новая АТС на вуліцы Мендэлеўскай. Іншая магчымасць, на жаль, няма. Што ж датычыцца таго, што яны спасылаюцца на ўвод у мінутым годзе новай АТС у раёне Трактарнага завода, то яна не абслугоўвае раён іх пражывання.

— Многіх хвалюе праблема тэлефонізацыі прыватнага сектара.

— Безумоўна, тут многа пытаньняў. Людзі ставяць на чарзе і з 60-х гадоў. Трэба сказаць, што гэтая праблема пачала

вырашацца толькі ў 1985 годзе. Гэта толькі для асоб, якіх наоўлі ілгаты — інваліды, ўдзельнікі ваіны, іншыя льготнікі. У канцы мінулага года гарвыканкам прынята рашэнне аб суцэльнай тэлефонізацыі прыватнага сектара. Гэта значыць, кожнага дома. Рашэнне ёсць, вызначаны выканавычы казачыні — мы, плацельшчыкі, фінансавана ўпраўленне Мінгарвыканкама.

— І цілы «букет» пытаньняў па ўстаноўцы кватэрных тэлефонаў за 8 тысяч рублёў: ці не робіцца гэта за кошт, дэкладней, у абход ілгатынікаў і тых, хто стаіць у чарзе?

— Зразумела. Хачу адказаць усім запатрабаваным тэлефонам устанавіваюцца толькі там, дзе задаволены ўсе заяўкі льготнікаў. Ніхіль выключэнняў і адсутнічаюць мы не робім, нідзё ў абход чаргі льготнікаў ні за якія грошы тэлефонаў мы не ўстанавіваем.

— Шмат пытаньняў па «спараных» тэлефонах...

— Іх сёння ў горадзе працую каля 90 тысяч. Гэта дазваляе пры наяўным недахопе ліній устанавіць тэлефон. Прычым, індывідуальны. Толькі на спаранай схеме. Таму, калі адзін размаўляе, у другога тэлефон маўчыць. Гэта значыць, трэба калі сувязь сувяззю па чарзе. Скажыце, што робім дрэнна, калі «спараных» тэлефонаў, не маю. Таму што мы робім добра іншаму. Такім чынам, атрымліваецца 50х50.

Сёння, напрыклад, у прыватным сектары ставім толькі та-

кія тэлефоны. Інваліды першай групы карыстаюцца — ніхто не скардзіцца, у асноўным скардзіць ад тых, хто меў індывідуальны тэлефон і жыве ў шматпавярховых дамах. Трэба сказаць, што мы стараемся ўлічваць усё гэта, але, дарэчы, Правіламі не прадугледжваецца згода абанента, мы павінны толькі «напраўдзіць» яго за 10 дзён ад «спараннага» тэлефона.

У кожным канкрэтным выпадку мы разбіраемся і вырашаем. І адначасу, што пры нармальным, чалавечым адносінах паміж людзьмі ніякіх праблем не ўзнікае. Скажыце, ці я прабавіў 25 гадоў у сувязі і ў мяне 10 гадоў быў спараны тэлефон — і ніякіх абсалютна праблем я не меў. Можна, калі ўвядзём пагадзінную плату, таксама менш каранякуны будзе.

— У свой час у многіх мінчан з'явіліся магчымасці мець тэлефон і неабходна час.

— Так, падобную работу мы правялі. Усталявалі літаральна на кожнай АТС апаратуру, якая пераключае тэлефоны, устанавілі і па гораду шмат такіх тэлефонаў, але ўсё праблема заключаецца ў тым, што патрэбны свабодныя лініі. І вось часта атрымліваецца так, што ў новых мікрараёнах гэтая форма вельмі падыходзіць, але там дамоў няма ліній. А ў цэнтры, дзе нямамо і прадпрыемстваў, і ліній — няма жадаючых гэтым карыстацца.

Мы выкарыстоўваем і такую магчымасць, як установа тэлефонаў аднабокова дзеяння. Гэта значыць, даём нумар тэлефонаў аўтамата. Ну няма свабодных нумароў на станцыі, што ж робіць? Таксама — выход са становішча. Мы максімальна стараемся шукаць шляхі паля-

знення сітуацыі з тэлефонамі. Тым больш, раней мы здавалі па 30 тысяч нумароў, а цяпер рэальна толькі па 10 тысяч.

— Іван Браніслававіч, а разумееце, што канцэлярыскі стыль тыповы адказ за ГТС, накіраваны на тэхнічнай магчымасці або «яма не набірваецца», не дае падстаў для патыснасці жанру, або ўзору пацінасці і дысцыплінацы, ды ўсё ж вельмі падобны да адзінак. Няўжо ў наш час да новага дома можа быць не падведзены кабелі...

— Зразумела. З аднаго боку, адказы гэтыя разлічаны, можа быць, больш на спецыялістаў, з другога, пісьмаў сёння ідзе толькі, што распаўсюд у кожным канкрэтным выпадку сітуацыя — вельмі складана, ды можа, і няма абсалютна патрэбы. Нават, калі і распаўсюд чалавеку ўсе нашы бяды, дзе, на якім участку не хатне чаго, мы ж усё роўна не дадзім яму тэлефон.

НЕАБХОДНАЯ ШАВЕДКА. Тэхнічна магчымасць знава, што ёсць абавязкова савабодны нумар на АТС, павінен быць пара правадой і кабелі ад станцыі да дома абанента. І ён першы па чарзе на атрымліваецца тэлефона на станцыі. Адсутнасць адной з гэтых умоў не дае магчымасці ўстанавіць тэлефон.

— Мы ўсё гаварылі пра кватэры тэлефоны, але праблема ў многіх раёнах горада з'яўляюцца і тэлефонны аўтаматы. То дрэнна працуюць, то наогул цяжкія знісці цілы. Вядома, шчыр трэба сказаць пра вярварскія адносіны людзей да іх заважання, але ж неабходна шукаць нейкае выйсце з такога становішча.

— У горадзе 6 тысяч тэле-

фонаў-аўтаматаў. У свой час Міністэрствам сувязі СССР быў распрацаваны нарматыў: 30 тэлефонаў-аўтаматаў на 10 тысяч жыхароў. Мы яго пераўзыхілі гадзі чатыры назад. У Мінску недзе 36 на 10 тысяч. Тое, што вярварскія адносіны да тэлефонаў-аўтаматаў у нас былі і ёсць — таксама наша рэчаіснасць.

